

Arrest

nr. 163 561 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden via een op 8 januari 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 mei 2013 de beslissing waarbij de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 15 mei 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.01.2013 werd ingediend door :

[D.T.] [...]

en meerderjarige zoon:

[D.M.] [...]

nationaliteit Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek, onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 09 februari 2009 in België verblijven, op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, vloeiend Nederlands zouden spreken (zie inschrijvingsformulieren, certificaten, deelcertificaten, verklaring leraar), sterke sociale banden zouden hebben met België en zijn autochtone bevolking, geen moeite hebben met een tijdelijke en voorwaardelijke regularisatie, werkbereid zouden zijn, een attest van inburgering voorleggen, deelnamen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat [M.] lid is van een worstelclub en beiden getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 16 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 10 februari 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 31 augustus 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 20 september 2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 3 jaar 6 maand 21 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter, dat er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangende is en er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Het is inderdaad zo dat betrokkenen een eerste aanvraag 9ter indienden op 29 mei 2012, op 21 maart 2013 werd deze echter onontvankelijk bevonden. Betrokkenen dienden vervolgens op 10 maart 2013 een tweede aanvraag 9ter in, deze werd onontvankelijk verklaard op 04 april 2013, waardoor ook dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

De raadsheer van betrokkenen schrijft het volgende: Dat artikel 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Artikel 3 EVRM stelt 'Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd wordt het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht.' Ten eerste kunnen we veronderstellen dat de raadsheer zich in eerste instantie vergist heeft met betrekking tot het artikel uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) dat handelt over het recht op de eerbiediging van o.a. het gezinsleven, dat is namelijk artikel 8. Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor beide betrokkenen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De raadsheer laat ook na uit te wijden over wat precies bedoeld wordt met de bewering dat het gezin ten zeerste ontwricht zou worden. Wat de verwijzing naar artikel 3 uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, merken we op dat meester echter geen enkel argument naar voor heeft gebracht op grond waarvan de conclusie dat artikel 3 EVRM effectief geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat [D.M.] sinds 01 september 2011 een diploma secundair onderwijs poogt te behalen via tweedekansonderwijs, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene is meerderjarig en niet schoolplichtig. Er wordt niet aangetoond dat een dergelijke scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

De advocaat haalt aan dat betrokkenen gezien zij momenteel in België verblijven de aanvraag zouden moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is voorts nog niet het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden.

Meester Blomme stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9.3 worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

De advocaat van betrokkenen stelt tenslotte dat verzoekers hun aanvraag formeel niet enkel wensen te steunen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat zij vragen te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie. Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is. "

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoekende partijen betwisten de beslissing waarbij hun aanvraag, om op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, onontvankelijk wordt verklaard. Ter terechtzitting blijkt evenwel dat tweede verzoekende partij op 24 juni 2013, onder escorte, werd gerepatriëerd naar haar land van herkomst. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Nu tweede verzoekende partij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, is de afgifte van een verblijfsmachtiging aan tweede verzoekende partij in België niet meer mogelijk. Aangezien tweede verzoekende partij een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal zij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat zij nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731; RvS 1 juni 2006, nr. 159.443; RvS 13 augustus 2008, nr. 185.673). De raadvrouw van verzoekende partijen weerlegt deze vaststelling niet en stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door tweede verzoekende partij.

4. Onderzoek van het beroep dat werd ingediend door eerste verzoekende partij.

4.1. Eerste verzoekende partij voert gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.*
- de duur der asielprocedures niet onredelijk lang is geweest.*
- de aanvraag art. 9 TER VW werd afgesloten.*
- alle overige argumenten kunnen niet weerhouden worden.*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt [...] er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat er geen medische regularisatie-aanvraag meer hangende zou zijn, terwijl in werkelijkheid wel een beslissing is tussengekomen, doch hiertegen hoger beroep werd aangetekend en deze procedure tot op heden hangende is.

Dat ingeval van nietigverklaring van de bestreden beslis[s]ing art. 9 TER VW de verzoekers onmiddellijk opnieuw een hangende procedure art. 9 TER VW hebben en min[s]tens de afloop van deze procedure dient afgewacht te worden vooraleer te kunnen stellen dat er geen procedure art. 9 TER VW meer hangende zou zijn.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le cons[eil] d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is.

In casu is er geenszins sprake van gewone relaties, er is een hechte familieband tussen moeder en zoon.

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten eerste ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[ur]lijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat hieromtrent geen standpunt wordt ingenomen meer bepaald waarom een dure en omslachtige procedure volgen als het voor de hand liggend is dat deze aanvraag door de Belgische autoriteiten dient afgehandeld te worden.”

4.2.1. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat eerste verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat de door eerste verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Eerste verzoekende partij betoogt dat verwerende partij haar verregaande integratie, haar sociale bindingen en de behandelingsduur van haar asielaanvraag ten onrechte niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de

gegevens die wijzen op een integratie en het bestaan van sociale contacten in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De Raad kan verder niet inzien waarom de behandelingsduur van een asielaanvraag die werd afgewezen een belemmering zou vormen voor een vreemdeling om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De stelling van verwerende partij dat de door eerste verzoekende partij aangevoerde integratie en de behandelingsduur van haar asielaanvraag niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het is verder niet betwist dat op het ogenblik dat verwerende partij de in casu bestreden beslissing nam de voorheen ingediende aanvragen van eerste verzoekende partij om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd waren afgewezen. Verwerende partij kon derhalve aangeven dat de medische problemen van eerste verzoekende partij niet konden worden aangewend ter staving van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Zij had immers reeds vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek geen reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van eerste verzoekende partij en deze problematiek evenmin een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar eerste verzoekende partij verblijft. Het feit dat eerste verzoekende partij een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring indiende tegen een beslissing van verwerende partij waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard impliceert niet dat verwerende partij de aangevoerde gezondheidsproblemen toch als een buitengewone omstandigheid had dienen te aanvaarden. Dit beroep heeft immers geen schorsende werking en een bestuurlijke beslissing dient, zolang zij niet werd vernietigd, te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

De toelichting van eerste verzoekende partij inzake de criteria die verwerende partij zou gebruiken bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf zijn verder niet dienstig daar verwerende partij oordeelde dat haar aanvraag onontvankelijk is.

Door uiteen te zetten dat de gegevens die zij aanvoerde in haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet werden beoordeeld bij de behandeling van haar asielaanvraag en door te duiden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf en een asielaanvraag een verschillend doel hebben toont eerste verzoekende partij evenmin in concreto aan dat verwerende partij verkeerdelijk zou hebben gesteld dat de gegevens die zij aanvoerde geen aanleiding geven tot de vaststelling van het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Waar eerste verzoekende partij verwijst naar de hechte band die zij heeft met haar zoon merkt de Raad op dat verwerende partij heeft gemotiveerd dat ook de zoon van eerste verzoekende partij diende terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen en dat haar recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dus geenszins in het gedrang wordt gebracht aangezien zij beiden naar Rusland dienen terug te keren om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen. Door in haar verzoekschrift nogmaals te wijzen op de hechte familieband die zij heeft met haar zoon maakt zij niet aannemelijk dat verwerende partij enige kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat de zoon van eerste verzoekende partij heden niet langer in het Rijk verblijft en dus niet blijkt dat zij nog enig belang heeft bij haar grief dat zij de mogelijkheid moet hebben om bij haar zoon te blijven en daarom niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Eerste verzoekende partij stelt ook dat zij, overeenkomstig artikel 3 van het EVRM, niet mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij toont echter niet aan dat verwerende partij voormelde regel heeft geschonden door te concluderen dat zij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden bestaan die zouden toelaten dat zij een aan-

vraag om machtiging tot verblijf in België indient. In zoverre zij verwijst naar de mogelijke ontwrichting van haar gezin kan het volstaan te herhalen dat haar zoon ook diende terug te keren naar Rusland en ondertussen ook effectief is teruggekeerd. Eerste verzoekende partij stelt ook nog dat het in ieder geval gevaarlijk is voor haar om terug te keren naar Rusland maar verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat verwerende partij heeft vermeld dat haar asielaanvraag en haar aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd werden afgewezen en zij toont niet in concreto aan dat zij in haar land zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Eerste verzoekende partij gaat daarenboven schijnbaar uit van een onvolledige of incorrecte lezing van de bestreden beslissing waar zij stelt dat geen standpunt wordt ingenomen omtrent haar bemerking dat een aanvraag via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een dure en omslachtige procedure is. Verwerende partij heeft namelijk aangegeven dat alle vreemdelingen die via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aanvragen geconfronteerd worden het feit dat zij bepaalde kosten moeten dragen en zich dienen te verplaatsen en dat dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat *“de kosten en de omweg”* een buitengewone omstandigheid uitmaken. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk.

Het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst tot gevolg zou hebben dat de argumenten zouden wegvallen die eerste verzoekende partij (ten gronde) wenst aan te voeren om tot een verblijf te worden gemachtigd houdt daarnaast niet in dat verwerende partij kan voorbijgaan aan de wettelijke vereiste dat, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging in België slechts kan worden afgegeven indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

De uiteenzetting van eerste verzoekende partij laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan eerste verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat eerste verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. De beschouwingen van eerste verzoekende partij laten ook niet toe te concluderen dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

4.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat alvorens de bestreden beslissing werd genomen werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat haar gezondheidstoestand geen hinderpaal vormt om terug te keren naar haar land van herkomst en dat eerste verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing – die geen verwijderingsmaatregel inhoudt – op zich tot gevolg heeft dat zij wordt onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingediend door de tweede verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK